

PROU EGOISME!

He sentit vibrar amb tota la força les fibres més sensibles del meu ésser; he sentit esperonat el meu sentiment que té tanta set de Justícia, JUSTICIA davant tanta injustícia, rebellió davant tan conformisme.

Es veritat que l'ésser humà, amb les seves passions, ho complica tot, i l'únic que ha de tenir-se en compte ha d'ésser la idealitat.

Podriem dir, com aquell gran filòsof: «L'essència humana és d'una composició molt diversa; la bona qualitat és escassa i encara està borrada per la dolenta.»

De qui és la culpa d'ésser com som? S'és esclau o s'esclavitzà! Heus ací els mots que més reflexen el nostre pas pel camí de la vida.

Mireu un a un els vostres conciudadans, entre un miler, 999 són humils; rasqueu-los la pell del cervell i descobrireu la protuberància dels egoistes, el germen del tirà.

No parlem, doncs, d'una Humanitat dividida en dues, no reconec més que una línia recta: línia que separa el just de l'injust, el que és bo del que és dolent.

El voler dividir el món entre els de dalt i els de baix, carregant totes les culpes als primers, fent-los responsables de tots els mals, i als altres donar-los totes les virtuts; voler anuïar els uns perquè sigui tot dels altres, no seria canviar

res; tot restaria en les mateixes condicions, puix si l'home no està lliure d'ésser egoista quan està esclavitzat, aquesta falla ja és un graó guanyat perquè el dia que tingués el comanament, pogués fer sentir amb caràcter despòtic el seu orgull als que tinguessin d'oïr.

Jo no sé quina de les dues classes serà millor en la bondat, però si puc dir-vos que un home que sofreix és digne de confiança. Seria, però, una grossa injustícia negar a un home bondat i rectitud perquè el seu naixement no l'ha col·locat entre els que sofreixen. Qui neix on vol?

S'ha de tenir indulgència, sobretot per aquell que li manca el pa per culpa dels seus iguals; la fam, les necessitats de viure, anul·len l'esperit i l'home cau més avall que les bèsties. L'home, en aquest cas, no és més que un VENTRE; i com parlar a un VENTRE? Com dir-li a un home, que busca arrossegat per terra, un òs: «Alça el cap i mira el sol»?

Res fóra millor que la comprensió per mitjà del respecte, que l'ajut per mitjans enlairats deixant de banda aquest egoisme que mina els nostres sentiments.

Aquesta és la lluita, cal esclafar a l'indiferent, cal enlairar el cor al nivell del nostre cervell que un controli l'altre, però, sobretot, prou egoisme per favor, tots som iguals en aquesta vida.

MUTIS

PER A FER LA NOSTRA BIBLIOTECA GRAN

No és el meu intent cridar l'atenció del Consell Directiu, tota vegada que aquest fa tot el possible per a portar-la a terme dintre els seus precaris mitjans econòmics.

Totes les entitats del nostre districte, generalment, compten amb la seva Biblioteca, mentre el nostre Ateneu, que té un programa polític i cultural ben definit i que per la seva importància i nombre de socis podem dir que va al cap del districte, es veu mancat de l'ajut que tots plegats hauríem de donar-li perquè la seva migradíssima Biblioteca fos engrandida en qualitat i quantitat i que per la seva vàlua, tots tinguéssim posats els ulls fixos en ella.

Ultra el gaudi que una bona instal·lació representa per a la col·lectivitat, quin goig no ha de sentir un soci en veure els seus fills instruir-se i deleitar-se en una bona Biblioteca; una Biblioteca que sap que és seva, perquè és de l'Ateneu i perquè ell hi ha aportat el seu ajut desinteressat i noble.

Tots volem un Ateneu que se'n parli força pel seu contingut polític, cultural i social, i per lograr-ho hi hem de col·laborar-hi tots de bona voluntat, segons les nostres forces i disponibilitats, quan més aviat millor. Jo crec que la millor manera seria una subscripció, que podria ésser de la quantitat mínima de 25 cèntims a la màxima de 5 pessetes.